Prezydent
Thomas S. Monson

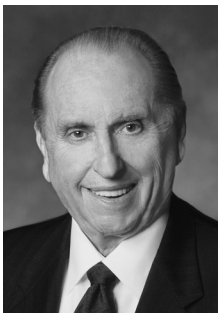

Oddani wierze naszych przodków

John Linford miał 43 lata, kiedy razem z żoną Marią oraz swoimi trzema synami podjęli decyzję, aby opuścić dom w Gravely w Anglii i przebyć tysiące mil celem dołączenia do świętych w dolinie Wielkiego Jeziora Słonego. Zostawili swojego czwartego syna, który służył na misji, sprzedali swoje rzeczy i popłynęli z Liverpoolu na pokładzie statku *Thornton*.

Podróż morska do Nowego Jorku, a potem drogą lądową do Iowa, okazała się spokojna. Jednakże kłopoty zaczęły się krótko po tym, jak rodzina Linfordów oraz inni święci w dniach ostatnich, którzy płynęli na pokładzie statku *Thornton*, 15 lipca 1856 r. opuścili Iowa, jako nieszczęsna grupa Jamesa G. Williego ciągnąca wózki ręczne.

Trudne warunki pogodowe i uciążliwa podróż dały się we znaki wielu osobom z grupy, w tym Johnowi. Stał się w końcu tak chory i słaby, że musiał być ciągnięty na wózku ręcznym. Kiedy grupa dotarła do Wyoming, jego stan znacznie się pogorszył. Ekipa ratunkowa z Salt Lake City przybyła 21 października zaledwie kilka godzin po tym, jak doczesna podróż Johna dobiegła końca. Umarł on tego samego ranka w pobliżu brzegu rzeki Sweetwater.

Czy Johnowi było przykro, że zamienił wygodę i spokój na zmagania, niedostatek i trudności, jakich przysporzyło zabranie rodziny do Syjonu?

„Nie, Mario — powiedział swojej żonie chwilę przed śmiercią — cieszę się, że tu przybyliśmy. Nie dożyję czasu, kiedy dotrzemy do Jeziora Słonego, ale ty i chłopcy tego dokonacie i nie żałuję niczego, przez co przeszliśmy, jeżeli nasi chłopcy będą mogli dorastać i założyć swoje rodziny w Syjonie”[1].

Maria wraz z synami ukończyli podróż. Kiedy Maria umarła prawie 30 lat później, wraz z Johnem pozostawili po sobie dziedzictwo wiary, służby, oddania i poświęcenia.

Być świętym w dniach ostatnich to znaczy być pionierem, ponieważ definicja słowa pionier to „[ten], który toruje nową drogę lub przygotowuje ją dla tych, którzy po niej przejdą”[2]. Być pionierem jest jednoznaczne ze zaznajomieniem się z ofiarnością. Mimo że członkowie Kościoła nie są już proszeni o opuszczanie swoich domów, aby odbyć podróż do Syjonu, często muszą zostawić za sobą stare nawyki, długoletnie zwyczaje i swoich ukochanych przyjaciół. Niektórzy podejmują bolesną decyzję o opuszczeniu członków swojej rodziny, którzy sprzeciwiają się ich członkostwu w Kościele. Niemniej święci w dniach ostatnich idą naprzód, modląc się, że te ukochane osoby zrozumieją i zaakceptują ich decyzję.

Ścieżka pioniera nie jest łatwa, ale podążamy śladami największego Pioniera — Zbawiciela — który poszedł przed nami, pokazując nam drogę, którą mamy podążać.

„Przyjdź i naśladuj mnie”[3] — zapraszał.

„Ja jestem droga i prawda, i żywot”[4] — głosił.

„[Przyjdźcie] do mnie”[5] — wzywał.

Ścieżka ta może być trudna. Niektórym z nas trudno jest ostać się w obliczu szyderstw i przykrych uwag niemądrych osób, które drwią z czystości moralnej, uczciwości i posłuszeństwa wobec przykazań Boga. Świat zawsze

umniejszał przestrzeganie zasad. Gdy polecono Noemu zbudować arkę, niemądra część miejscowej ludności patrzyła w bezchmurne niebo i kpiła oraz drwiła z niego — do momentu, gdy spadł deszcz.

Wieki temu na kontynencie amerykańskim ludzie wątpili, spierali się oraz byli nieposłuszni do czasu, kiedy ogień strawił miasto Zarahemla, ziemia pokryła miasto Moronihah, a woda pochłonęła miasto Moroni. Nie było już więcej drwin, szyderstw, grubiaństwa ani grzechu. Zastąpiły je posępna cisza i gęsta ciemność. Cierpliwość Boga minęła, nadszedł Jego czas.

Maria Linford nigdy nie straciła wiary pomimo prześladowań w Anglii, trudności podróży, na końcu której „Bóg przygotował dla nas piękny dom”[6], oraz podczas coraz to nowych prób, które przetrwała dla dobra swojej rodziny i dla Kościoła.

W 1937 r. podczas ceremonii pogrzebowej ku pamięci Marii Starszy George Albert Smith (1870–1951) zapytał jej potomstwo: „Czy będziecie żyli, będąc oddani wierze swoich przodków? […]. Starajcie się być godni wszystkich poświęceń, których [oni] dla was dokonali”[7].

Kiedy staramy się budować Syjon w naszych sercach, w naszych domach, społecznościach i w naszych krajach, pamiętajmy o zdecydowanej odwadze i trwałej wierze tych, którzy oddali wszystko, abyśmy mogli cieszyć się błogosławieństwami przywróconej ewangelii wraz z jej nadzieją i obietnicą poprzez Zadośćuczynienia Jezusa Chrystusa.

PRZYPISY

1. Zob. Andrew D. Olsen, *The Price We Paid* (2006 r.), str. 45–46, 136–137.
2. *The Compact Edition of the Oxford English Dictionary* (1971 r.), „pioneer”.
3. Ew. Łukasza 18:22.
4. Ew. Jana 14:6.
5. Ew. Jana 7:37; zob także 3 Nefi 9:22.
6. „Naprzód marsz, święci”, *Hymny,* nr 19.
7. Zob. Olsen, *The Price We Paid,* str. 203–204.

NAUCZANIE NA PODSTAWIE TEGO PRZESŁANIA

Możesz poprosić tych, których nauczasz, aby pomyśleli o osobach w ich życiu, które były dla nich pionierami. Następnie zapytaj, kiedy oni musieli być pionierami i przygotować drogę dla innych. Zachęć ich, aby zastanowili się nad tym, kiedy musieli dokonać poświęceń i dlaczego było warto to zrobić. Możesz im następnie dać wyzwanie, aby zapisali swoje świadectwo na temat „największego Pioniera”, którym jest Zbawiciel.

MŁODZIEŻ

Oddani ich wierze

Prezydent Monson opowiada historię na temat pewnej rodziny pionierów, a następnie cytuje Prezydenta George’a Alberta Smitha: „Czy będziecie żyli, będąc oddani wierze swoich przodków? […]. Starajcie się być godni wszystkich poświęceń, których [oni] dla was dokonali”. Czy poszukujecie przykładów wiary dla waszego kierownictwa i wzmocnienia niezależnie od tego, czy macie pośród swoich przodków pionierów lub czy jesteście pierwszym pokoleniem członków Kościoła? Poniżej znajdują się propozycje od czego zacząć:

1. Zrób listę osób, które podziwiasz. Mogą to być członkowie twojej rodziny (z przeszłości lub lub ci którzy żyją), przyjaciele, przywódcy Kościoła lub postaci z pism świętych.

2. Zapisz ich cechy, które ci się w nich podobają. Czy twoja mama jest naprawdę cierpliwa? Może twój przyjaciel jest uprzejmy dla innych ludzi. Lub też uwielbiasz odwagę kapitana Moroniego.

3. Wybierz jedną cechę ze swojej listy i zadaj sobie pytanie: „Jak mogę zyskać tę cechę? Co powinienem zrobić, aby rozwinąć tę cechę w moim życiu?”.

4. Zapisz na kartce swoje plany rozwinięcia tej cechy i połóż ją w widocznym miejscu, aby przypominała ci o wyznaczonym celu. Módl się o pomoc Ojca Niebieskiego i regularnie sprawdzaj swoje postępy. Kiedy czujesz, że dostatecznie rozwinąłeś tę cechę, możesz wybrać kolejną i nad nią pracować.

Pamiętaj, że kiedy rozwijamy w nas samych wspaniałe cechy, nie tylko oddajemy cześć naszym przodkom oraz ich ofiarności, ale również możemy mieć dobry wpływ na ludzi wokół nas.

DZIECI

Ty również jesteś pionierem!

Pionierzy to osoby przygotowujące drogę dla tych, którzy później po niej przejdą.

Naszkicuj obrazek lub odszukaj zdjęcie jednego z przodków. Czy możesz odnaleźć historię tego, jak przygotowali wam drogę, po której idziecie? Zapisz dwa sposoby, na które możesz być pionierem już dziś. Możesz podzielić się swoimi pomysłami podczas następnego domowego wieczoru rodzinnego!

© 2016 Intellectual Reserve, Inc. Wszelkie prawa zastrzeżone. Printed in Germany. Zatwierdzenie wersji angielskiej: 6/16. Zatwierdzenie do tłumaczenia: 6/16.
Tłumaczenie z: *First Presidency Message, July 2016.* Polish. 12867 166

Nasz rodzicielski potencjał

Wiara, Rodzina, Służba

Przestudiujcie z modlitwą to przesłanie i zastanówcie się nad fragmentem, którym chcecie się podzielić. W jaki sposób zrozumienie dokumentu „Rodzina: Proklamacja dla świata" przyczyni się do wzrostu waszej wiary w Boga i pobłogosławi osoby, nad którymi macie pieczę poprzez odwiedziny domowe? Aby uzyskać więcej informacji, odwiedź stronę ***reliefsociety.lds.org****.*

„Niezbędnym było, aby duchowe dzieci Boga doświadczyły narodzin oraz miały możliwość postępu ku życiu wiecznemu — nauczał Starszy Dallin H. Oaks z Kworum Dwunastu Apostołów. — W świetle najwyższego celu wielkiego planu szczęścia wierzę, że naszym najwyższym skarbem na ziemi i w niebie są nasze dzieci i nasi potomkowie"[1].

Starszy Neil L. Andersen z Kworum Dwunastu Apostołów powiedział:

„Wierzymy w rodzinę i wierzymy w dzieci […].

'Rzekł […] Bóg [do Adama i Ewy]: Rozradzajcie się i rozmnażajcie się, i napełniajcie ziemię' [I Ks Mojżeszowa 1:28] […].

To przykazanie nie zostało zapomniane ani pominięte w Kościele Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich"[2].

Pomimo tego że nie każdy z nas zostanie rodzicem w tym życiu, możemy wychowywać dzieci w każdym wieku. Cieszymy się błogosławieństwami bycia częścią rodziny Ojca Niebieskiego i możemy doświadczać radości i wyzwań bycia częścią ziemskiej rodziny. Na wielu rodzicielstwo czeka w wieczności, która nadejdzie.

Dodatkowe fragmenty z pism świętych

Psalm 127:3; Ew. Mateusza 18:3–5; 1 Nefi 7:1; Mojżesz 5:2–3

Historie z życia ludzi

„Wiele głosów ze świata bagatelizuje ważność posiadania dzieci lub sugeruje odkładanie rodzicielstwa na później i ograniczanie liczby dzieci w rodzinie — powiedział Starszy Andersen. — Moje córki niedawno poleciły mi do przeczytania blog prowadzony przez chrześcijańską matkę pięciorga dzieci (nie naszego wyznania). Napisała: '[Dorastając] w tej kulturze, bardzo trudno jest patrzeć na macierzyństwo z biblijnej perspektywy […]. Posiadanie dzieci cieszy się dużo mniejszą renomą niż ukończenie studiów. Z pewnością dużo mniejszą niż podróżowanie po świecie. Mniejszą niż możliwość dobrej zabawy wieczorami […]. Mniejszą niż dbanie o sylwetkę w fitness klubie. Mniejszą niż jakakolwiek praca, którą się ma lub pragnie mieć'. Później dodaje: 'Macierzyństwo to nie hobby. To powołanie. Dzieci to nie coś, co się kolekcjonuje, bo są ładniejsze od znaczków pocztowych. To nie coś, czym można się zajmować, kiedy znajdzie się wolną chwilę. To właśnie ta rzecz, na którą dostałaś czas od Boga"[3].

PRZYPISY

1. Dallin H. Oaks, „The Great Plan of Happiness" *Ensign,* listopad 1993, str. 72, 75.
2. Neil L. Andersen, „Dzieci", *Liahona,* listopad 2011, str. 28.
3. Neil L. Andersen, „Dzieci", str. 28.

Zastanów się

W jaki sposób wasza ziemska rodzina jest podobna do niebiańskiej rodziny?

© 2016 Intellectual Reserve, Inc. Wszelkie prawa zastrzeżone. Printed in Germany. Zatwierdzenie wersji angielskiej: 6/16. Zatwierdzenie do tłumaczenia: 6/16.
Tłumaczenie z: *Visiting Teaching Message, July 2016.* Polish. 12867 166